

Üzenet

*Hísten Krisztus is
szenvedett érttetek, néktek
példát hagyván, hogy az ő
nyomdokait kövessétek*

I. Péter 2:21

Feltámadt az Úr bizonytal, erről a különleges, egyedülálló eseményről emlékezzünk. Ilyen nem volt azelőtt és azóta sem. Az Ószövetségben is olvasunk olyanokról, mint pl. a Sareptai özvegy fia, vagy a Sunémi asszony fia, akiket

Illés, illetve Elizeus feltámasztottak a halálból... Az Úr Jézus Krisztus is feltámasztotta Jairus leányát meg a Naini özvegy fiát, sőt később az apostolok által is támadtak fel némelyek a halálból, de ezek mind csak erre az életre támadtak fel és gyakor újra meghaltak.

Az Úr Jézus feltámadása viszont egészen más volt, bár látszólag ugyan abban a testben támadt fel, amelyben meghalt, mert ott voltak rajta a szegek helyei a kezein és a lábain... mégis más volt, olyan amelyben átmehetett a bezárt ajtókon... csak úgy megjelent, aztán ugyan úgy eltűnt és végül felment a mennybe.

Olyan testben támadt fel, ami soha többé meg nem hal – és ebben Ő az első zsenge, hogy mindenben Ő legyen az első... mert majd mi is feltámadunk Ő vele együtt, mert azt mondta: Mivel én élek, ti is élni fogtok. Egykor majd mi is hasonló testet kapunk az Ővéhez. Ő hasonló lett hozzánk, hogy mi is hasonlóak legyünk Őhöz.

Nézzük tehát mit tanulhatunk a feltámadás eseményeiből, mire akar tanítani bennünket ezek által az Úr, mire kellene emlékezzünk:

1. Az asszonyok elkésett tiszteletadása.

Miért mentek ki a sírhoz? Így olvastuk: "A hét első napján pedig kora reggel a sírhoz mentek, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. Mikor pedig elmúlt a szombat, Mária Magdaléna, és Mária a Jakab anyja, és Salomé, drága keneteket vásároltak, hogy elmenvén, megkenjék őt. És korán reggel, a hétnek első napján a sírbolthoz mentek napfelkeltekor." Márk. 16,1-2.

Azért mentek, hogy megkenjék az Úrnak testét. De meg tudták tenni? Nem! Már nem volt ott az Úrnak teste. Elkéstek. Tiszteletadásukat akarták kifejezni, de elkéstek... Csak egy asszony nem késett el ezzel, az, aki ezt előre megtette. Márk. 14,3 Mikor pedig Bethániában a poklos Simon házában volt, amint asztalhoz ült, egy asszony ment oda, akinél alabástrom edény volt valódi és igen drága nárdus olajjal; és eltörvén az alabástrom edényt kitöltötte azt az ő fejére. Azt mondja az Úr Jézus 8-9v Ami tőle telt, azt tette: előre megkentem az én testemet a temetésre. Bizony mondom néktek: Valahol csak prédikálják ezt az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére. Mít gondoltok, miért hirdetik az evangéliummal együtt azt, amit ez az asszony cselekedett? Azért, mert senki az Ő tanítványai közül nem zárta annyira a szívébe az Úr Jézus szavait, amikor Ő arról beszélt, hogy az Ember Fia a bűnösök kezébe adatik, hogy megfeszíttessék és meghaljon, de harmadnap feltámad. Ez az asszony komolyan vette az Úr Jézus szavait, a többiek viszont el sem hitték. Emlékeztetek, mit mondott Péter? Mentsen Isten Uram, ilyen nem történhet meg veled. Mi nem ilyen Messiást várunk, aki meghal...

azt már meg sem hallották, hogy harmadnapra feltámad. De úgy tűnik, hogy volt egy asszony, aki ezt meghallotta és komolyan vette:

Meg fog halni... És Jeruzsálemben menet az Úr Jézus ezt többször is kijelentette, és ez az asszony komolyan veszi. Ezért mondja az Úr Jézus: előre megkentem az én testemet a temetésre.

Két tanulságot vonhatunk le ebből:

1) Jó dolog és nagyon fontos oda figyelni és a szívünkbe zárni az Úr Jézus szavait. Eképpen élhetünk és cselekedhetünk neki kedves módon. Viszont ha elengedjük a szavait a fülünk mellett, akkor zavar támad a szívünkbe, akárcsak a tanítványok és a többi asszony esetébe.

2) A hozzátartozóinkat: családtagjainkat, rokonainkat, hittestvéreinket szeressük és tiszteljük, addig, amíg élnek. Az életükben mutassuk ki irányukban a szeretetünket és tiszteletünket, mert a halál után már késő. Hiábavaló a sok virág a síron... hiábavaló a drága síremlék. Ez elkésett tiszteletadás. Tegyük meg időben azt, amit tenni kell. Most vigyünk virágot, most amíg életben vannak fejezzük ki irántuk szeretetünket és tiszteletünket.

2. Az elhengerített kő.

2v A követ pedig a sírról elhengerítve találták, Márk. 16,3 Mondták maguk között: Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról? De itt azt olvastuk: 2v A követ pedig a sírról elhengerítve találták, Hogyan ment el onnan a kő? Hadd olvassam el ezt Máté ev-ből. Mát. 28,1-6 A szombat végén pedig, a hét első napjára virradóra, kiment Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme nagy földindulás lett; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengerítette a követ a sír szájáról, és reá ült arra. A tekintete olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők pedig tőle való féltükben megrettentek, és olyanokká lettek mint a holtak. Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljete; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondta volt. Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt az Úr. Nem azért kellett az angyalnak elhengeríteni a követ, hogy a feltámadott Úr kijöjjön, mert az Úr Jézus már nem volt a sírban. A sír üres volt. Azért hengerítette el a követ, hogy az asszonyok és később Péter bemehessen és lássák meg, hogy a feltámadott Úr nincs a holtak között. Nem az Úr Jézusnak volt szüksége, hogy elhengeríttessék a kő, Ő nem szorult angyali segítségre, de az asszonyoknak és később a tanítványoknak szükségük volt látni, hogy valóban feltámadt az Úr, nincs ott. Nem juthattak volna el, erre a meggyőződésre, ha az angyal nem hengeríti el a követ.

De szükség volt az angyalra az örök végett is, akiket azért rendelték oda, hogy a holttestre vigyázzanak nehogy „feltámadjon”. A öröknek látniuk kellett ezeket a rendkívüli dolgokat. Bár űk a feltámadott Krisztust nem láthatták, mivel csak a benne hívőknek mutatkozott meg az feltámadott Úr, Mégis az angyal jelenléte elégséges

volt, hogy meggyőzte a katonákat a feltámadás valósága felől, hogy itt nem emberi, hanem Isteni beavatkozás történt. Ezt így is jelentették a főpapoknak, csak azok lefizették, hogy mást híreszteljenek.

De hadd térjek vissza arra a kérdésre, hogy miért kellett az asszonyoknak bemenni és látni, hogy üres a sír? A Márk ev. 15f-nek a végén arról olvasunk, hogy ezek az asszonyok, péntek este megnézték, megfigyelték a helyet, ahova Arimátiai József és Nikodémus elhelyezték az Úr Jézus testét. Ismerték a sírt és jól megjegyezték a helyet és most üresen találták. Nem volt ott már más, mint a lepedők, amikben korábban József és Nikodémus begöngyölte az Úr Jézus holttestét. Külön volt az, mivel a feje volt körültekerve és külön összefogva az, amivel a teste volt körültekerve. De az Úr Jézus már nem volt ott. És erre azért volt szükség, hogy meggyőződjenek az asszonyok és később a tanítványok, hogy az Úr Jézus testben támadt fel. Valódi testben.

Ha nem látták volna az üres sírt, és úgy találkoztak volna a feltámadottal, még azt gondolták volna, hogy csak valami lelket látnak, mint ahogy mondták is némelyek, hogy csak a lélekben történt meg a feltámadás... De nem! Az Úr Jézus testben támadt fel és ezt nekik látniuk kellett, azért hogy később az É feltámadásának a bizonyosságai legyenek.

Azt, hogy az Úr Jézus a földön járt, hatalommal tanított és sok csodát, rendkívüli dolgot tett ezt sokan látták és tapasztalták... azt is, hogy meghalt, de azt, hogy feltámadt ezt csak a tanítványai, a benne hívők látták és tapasztalták. Hogy mi ennek a lelki üzenete, erre később még visszatérek. De most menjünk tovább az Igével.

3. Emlékezés

6b-7v Emlékezzetek vissza, mit mondott nektek, amikor még Galileában volt. Azt mondta: Az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, megfeszíttetnie és harmadnapon feltámadnia. Emlékezzetek! 8v Visszaemlékezzetek azért az ő szavaira, Azt mondja az angyal, emlékezzetek, és akkor megemlékeznek, de vajon miért felejtették el? Azt mondta korábban az Úr Jézus Ján. 14,26 Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek. Amikor eljött a Szentlélek valóban eszükbe juttatta, így mondhatták el másoknak is és végül némelyek le is írták a Szentlélek indíttatására. Ezért lehet ma nekünk egy tévedhetetlen Szentírásunk. De itt még nem volt kitöltve rájuk a Szentlélek, ezért nem emlékeztek, de az angyal szavára megemlékeztek.

Nekünk is fontos megemlékeznünk az Úr Jézus szavairól és, akik a Krisztuséi vagyunk, nincs érvényes kifogásunk, mert Isten Lelke kitöltötte a reánk. Mert, akiben nincs a Krisztus Lelke az nem az Övé.

De nyilván, ahhoz hogy a Szentlélek eszünkbe juttassa a Krisztus beszédét, ahhoz olvasnunk kell, ismernünk kell. Mivel hajlamosak vagyunk felejteni, ezért rendszeresen kell olvasnunk, hallgatnunk az Igét, a hirdetett Igét, hogy megértsük annak összefüggéseit. Azt írja Pál: 1 Kor. 15,1 Esetekbe juttatom továbbá, atyámfiai, az evangéliumot, melyet hirdettem néktek, melyet be is

vettetek, melyben álltok is, Először élő szóban hirdette nekik Pál az evangéliumot, aztán írt nekik egy levelet is. Miért? Hogy el ne felejtsek az evangéliumot. És mit ír Pál, mi az evangélium lényege, középpontja? A feltámadás ténye.

1 Kor. 15,3-4 Mert azt adtam előtökbe főképpen, amit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint; Ez az evangélium, erre emlékezteti Pál a Korintusi hívőket és bennünket is, mert enélkül hiábavaló a mi hitünk, e nélkül nem lehetne reménységünk az örök élet felől. 1 Kor. 15,12-14 ... mi módon mondják némelyek ti köztetek, hogy nincsen halottak feltámadása? Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is... még bűneitekben vagytok. Ezért emlékezzünk mi is ma erről a nagy igazságról, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért és feltámasztott a mi megigazulásunkért. Ne felejtkezzünk meg erről... emlékezzünk rá, minden körülmények között. Ezzel a céllal íródtak az apostoli levelek, hogy emlékeztessenek 2 Pét. 3,1-2 Ez immár második levélírásom néktek, szeretteim, amellyel a ti tiszta gondolkozásokat emlékeztetés által serkentetem; Hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatáról: Meg azt is írja 2 Pét. 1,12-13 Annak okáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, hogy tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban. Méltónak vélem pedig, amíg ebben a sátorban vagyok, hogy emlékeztetés által ébresztgessetek titeket; Ezért fontos rendszeresen olvasni az Igét, táplálkozni az Igével, hogy el ne felejtjük, amit az Úr mondott. Mert sajnos mi is hajlamosak vagyunk elfelejteni, és gyakran nem az elmével felejtjük el, hanem a szívünkkel. Mert sokszor van az, hogy az elménk tudja, de a szívünk nincs benne. Ezért fontos, hogy emlékeztessük magunkat és egymást, fontos, hogy emlékeztetve legyünk az Ige által. Amiként nem felejtkezzünk meg naponta táplálni a testünket eledellel, úgy ne felejtkezzünk meg a lelkünket táplálni Isten Igazságaival, az Igével. Amiként a fizikai eledel erőt ad a testnek, úgy az Isten Igéje is erőt ad a léleknek, hogy lélek szerint járassunk.

A harmadik emlékeztető a sákramentumokkal való élés. A megfeszítése előtti éjszakán az Úr Jézus vette a kenyeret megtörte, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek... Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Az Úrvacsora jegyei is az evangéliumra, Krisztus értünk való váltságáhalálára és feltámadására emlékeztetnek. Ezt írja Pál is 1 Kor. 11,23-26 Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultatott, vette a kenyeret, és hálákat adván, megtörte és ezt mondta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlatosképpen a pohárt is ... ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön. Ebben benne van a feltámadás ténye is, mert csak a feltámadott tud eljönni és el is jön majd dicsőségbe.

Negyedik emlékeztető: Gondolkodjunk az Ő jótéteményein.

Zsolt. 103,2 Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Pál azt írja: Fil. 4,8 Továbbá, Atyámfiak, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok. Amúgy a tegnap ez az igeveres volt a jellemvonásos naptárban, mert az itt felsoroltak megőriznek a zúgolódástól és elégedetté tesznek. Nincs szebb és hasznosabb dolog, mint azon gondolkodni, hogy mennyi jót tett velünk az Úr. Emlékezzünk az Úr jótéteményeire és áldjuk Őt! Erre szólítja fel az angyal is az asszonyokat. És ma mindnyájunkat: Emlékezzetek! Hát elfelejtettétek, hogy mit mondott az Úr?

Testvéreim, barátaim, ha megfejtkezünk az Úr beszédéről, a Szentírás igazságairól, abból sok bajunk és zavar támad. Ez történt a Tesszalónikai keresztényekkel, ezért írja nekik Pál: 2 Thess. 2,1-5 Kérünk pedig titeket, atyámfiak, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és a mi ő hozzá leendő egybegyűlésünkre nézve, hogy ne tántorítottatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háborítottatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nekünk tulajdonított levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja. Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, Aki ellene veti és fölbe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentisztelekre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. Nem emlékeztek-e, hogy megmondtam néktek ezeket, amikor még ti nálatok voltam? Nem emlékeztek... és jött valaki egy hamis tanítással és megzavarta őket. Ezért fontos testvéreim, oda figyelni az Úr szavaira, emlékezni és az emlékezetünkbe megőrizni mindazt, amit az Úr mond és ezekre emlékeztessük egymást is. Kol. 3,16 A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást.

4. A negyedik dolog, amiről szólnék, hogy miként viszonyultak az apostolok az asszonyok bizonyágtételéhez

11v de szavuk csak üres fecsegésnek tűnt előttük, és nem hittek nekik. Mire mondták, hogy üres beszéd? A feltámadás jó hírére. Ez volt az örömhír... Feltámadott az Úr, amint megmonda... és hogyan reagálnak erre az apostolok? Azt mondják, ez üres beszéd... szép mese. A világ számára a feltámadás ma is csak egy szép mese, egy ok a dorbézolásra. És miért? Azért mert nem akarnak tudomást venni a feltámadás valóságáról. Nem csak arról, hogy ők maguk is fel fognak támadni az ítéletre, hanem azt sem fogadják el, hogy az Úr Jézus feltámadt. Mert, hogyha ez valóság, akkor tény, hogy mindnyájan fel fogunk támadni. Némelyek az örök életre, mások pedig az örökkévaló kárhozatra. És ettől félnek, mert tudják, a lelkiismeretükbe bele van írva, hogy elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak utána pedig ítélet. És az ítéletre fel kell támadni.

De sajnos nem csak a hitetlenek kezelik üres beszédként a Feltámadás jó hírét, hanem néha még a hívők is. Nem úgy hogy tagadják a feltámadás tényét, hanem úgy hogy tartalom nélkülivé válik ez a szó. beszélünk róla, de nem fogjuk fel az igazi jelentését,

nem értjük az igazi mélységét, hogy mit jelent ez, hogy az Úr Jézus feltámadt és mi is feltámadunk. Példa erre Márta, amikor testvére, Lázár meghalt és az Úr Jézus hozzá ment. Ján. 11,21-26 Monda azért Márta Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten. Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred. Monda néki Márta: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon. - Volt Mártának is egy elképzelése a feltámadásról - De mit mond néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt? Értjük-e ezt testvéreim?

Ez a tartalom üresedett ki, hogy nem csak valamikor lesz feltámadás, hanem Jézus Krisztus a feltámadás és az élet. És Ő hit által bennünk él, mindazokban, akik hiszünk benne, hogy Ő vele új életben járassunk, ahogy a múlt Úr napján is hallottuk. Ahogy a Róm. 6,1-5 Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távolságra legyen: akik meghaltunk a bűnnek, mi módon élünk még abban? Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk. Értitek? Krisztusban egy új életet kaptunk, és hogyha a Feltámadott Krisztus él bennünk, akkor nem vagyunk többé a bűn kényszere alatt, nem kell többé a bűnnek élnünk. A bűn nem uralkodik többé rajtunk, mert az életünk felett Krisztus az Úr és mi hasonlókká lettünk Ő hozzá. Fizikailag még nem, de lelkileg már igen, mert az Úr Lelke vett lakozást mi bennünk, ha valóban az Ővéi vagyunk. Ez a fajta gondolkodás a feltámadásról hiányzik ma. Ettől üres ma sokak számára ez a fogalom.

5. De nézzük most hogy lehet ezt újra értelemmel megtölteni?

12v Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, látta, hogy csak a lepedők vannak ott. Elment, magában csodálkozva a történeteken. Ez a meggyőződés utáni vágy hiányzik ma sokakból, hogy elmenjenek, utána nézzenek, meggyőződjenek. De aki utána néz, aki komolyan veszi a bizonyágtételt, az megtudja, hogy mi a feltámadás titka és majd a szerint is él. Erre hívtunk el testvéreim, ha azt mondjuk, hogy mi hiszünk a feltámadott Krisztusban, akkor ez látszódon is meg rajtunk, hogy bennünk a feltámadott Krisztus él, hogy Ő benne megelevenedtünk és vele új életben járunk.

Ámen!

Molnár Sándor
erdélyi presb lrp

—*Kérem mutatkozzon be!*

—Puskás Szilvia vagyok, Beregújfaluban születtem 1969. január 20-án és itt is élek most is.

—*Kérem meséljen életéről, gyermekéveitől a felnőtté váláson keresztül napjainkig!*

—Református családban születtem. Szüleim nem gyakorolták a református vallást. Édesapám néha-néha elment, inkább ünnepekkor. Mivel édesanyám kilenc évesen árván maradt, nem volt mit áthozni a saját családjába. Heten voltak testvérek és az akkori nehéz helyzetükben, mivel mindannyian gyerekek voltak, csak egymást segítették.

Felnöttem úgy, hogy, mamával egyszer voltam templomba. Ilyen vallás téren semmit nem tudtam. Gyerekkoromban még azt se tudtam, hogy milyen vallású vagyok. Amikor konfirmáltunk, nem jártunk templomba csak kiadták, hogy mit kell megtanulnunk. Ugye, kenyérvételkor, borvételkor. Hát ennyi volt, lekonfirmáltam.

Nem voltam olyan nagyon otthonülő. Akkor nem diszkók, hanem bálók voltak. Eljártam bálba, de inkább a mozi vonzott jobban. De csakis tizennégy éves korom után engedett édesapám, mert nagyon szigorú volt. Mindig kéreznem kellett, az ő engedélye nélkül nem mehettem sehová.

A férjemet is a bálban ismertem meg. Mivel kilenc év volt köztünk a különbség, világibb életet élt. Igazából nem volt sok időnk, amit ismerkedéssel tölthettünk el, mert pár hónap után összeházasodtunk. Házasságom első tíz éve nagyon nehéz volt. Meg kellett harcolnom minden napomat, mert se szüleim és anyósoméknak nem látták jónak ezt a házasságot. Ráadásul a férjem is az alkoholba menekült, mikor megszűnt a munkahelye. Sokszor nem tudtam mit tegyek. Most már tudom, hogy Isten készítette az utat számomra.

Eközben már hallottam Istenről, de még nem foglalkoztatott. Anyósom mondta, hogy menni kell templomba. Ő járt templomba, de visszás volt nekem, hogy közben varázslásokkal foglalkozott. Azóta ő ezt megbánta.

A második gyermekem születésekor Isten egy komoly betegséggel állított meg minket, de itt is csodálatos tette ment végbe. Márk fiam agyvérzéssel és csigolya csúszással született. Kilátástalan volt a helyzet. Akkor tette le, Bandi, a férjem az alkoholt, immár húsz éve. Az Úr legyen a dicsőség ezért és mert teljesen meggyógyította Márkot is.

Amikor a falunkba elkezdte a szolgálatot Rác-Vekerdi tiszteletes, inkább a gyerekekkel foglalkozott. Timi lányom járt a gyermekbibliaórákra. Még nálunk is volt tartva alkalom. Már olvastam az Igét és bibliaórákra is jártam, de még nem értettem. Akkor kezdtem megérteni az Igét, amikor Szilágyi tiszteletes szolgált. Őt használta az

Úr a megtéréséhez.

Amikor megtörtént a kiválás még a templomba jártam, de egyre jobban kezdtem ráébredni, hogy ott, ahol a sok mocskolódás van, ott nincs Isten. Akkor voltam Mondik Lászlóék először, mert ott tartották az istentiszteletet, mikor Pál Attila tiszteletes szolgált. Akkor értettem meg végleg, hogy Isten engem is kihívott, mikor elolvastam az Apostolok cselekedeteiből a tizenhetedik részéből a huszonnegyedik verset: „Az Isten, Aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy Ő mennynek és földnek Ura, kézzel csinált templomokban nem lakik.” Timi és anyósom már jártak Laciék alkalmakra.

Most már tudom, hogy Isten velem volt születésem óta, sőt az anyaméhben is Ő formált. Megértettem, hogy igen bűnben születtem, de Isten fia, Jézus Krisztus, rajtam is könyörült és megváltott, mint királyi gyermeknek polgárjogom van a Mennysországbán. Hiszem, aki Hozzá közeledik, bűneit megvallja, azt Ő nem veti el. Fenyít, dorgál, de mindezt szeretetből teszi, hogy felrázzon, ha szunnyadunk vagy nem ott vagyunk, ahová Ő rendelt.

—*Melyik a legkedvesebb Igéje és éneke?*

—A legkedvesebb Igém, a 119. zsoltár abból a 105. vers: „Az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága.” Hogy miért? Mert Isten éppen annyit mutat meg nekem, amennyire szükségem van. A méceset magunk elé tartva világosságot ad nem léphetünk se jobbra, se balra csak azon a kis ösvényen haladunk, amit a méces megvilágít. Ő így vezet engem lépésről lépésre. Lassan, de biztosan. Boldog vagyok, hogy az Ő egyházához tartozhatom. Itt a földi soha nem lesz tökéletes, de hiszem, hogy Istennek célja van velem.

Kedves énekeim még a 42. zsoltár: „Mint, a szép híves patakra, a szarvas kívánkozik...” és a 484. dicséret: „Fenn a mennyben az Úr minden győztesnek ad...”

—*Mit üzenne az olvasóknak?*

—Igaz, hogy az Ige „már a csapból is folyik”, de kívánom, hogy minden olvasó számára, aki még nem tette, az térjen meg az Úrhoz, adja át életét. Mert, ha az Isten nem mentett volna meg a kárhozattól, akkor én már rég nem lennék. Tudom, hogy sok embernek nagy a fájdalomtűző képessége, de azt is meg kell látnunk, hogy minden Istentől van, mivel csak annyi terhet rak ránk, amennyit el tudunk viselni. De biztos tudom, hogy Vele minden könnyebb. Az Úr legyen a dicsőség most és mindörökké!

Molnár Krisztina

Kedves olvasók!

Ebben az írásban olyan alapelveket szeretnék önök elé tárni, melyek sokak számára ismeretlenek. Sok kritikát is kapott az Evangéliumi Református Egyház amiatt, mert nálunk gyakorlatban van az egyházfegyelem. Voltak, akik gúnyolódva mondták, hogy "óvodások" vagyunk, tudniillik, hogy ott kell és lehet fegyelmezni. Ebben az írásban csupa református tantételt szeretnék önök elé állítani, mivel ezek a Szentírásból táplálkoznak.

Mi az egyházfegyelem?

Az a hatalom, amelyet Krisztus azért adott a gyülekezetnek, hogy a tévelygőket és bűnösöket az egyház életébe visszahozza vagy a maga köreiből eltávolítsa.

Az egyházfegyelem célja!

A hívők lelki nevelésének az elősegítése és az egyház szentségének a megőrzése (Igehelyek lesznek: *Zsidók 12:3-11; II. Timóteus 3:16; Titusz 3:10-11; Máté 18:15-17*). Maga Krisztus parancsolja az egyházfegyelem tanítását, így hozzátartozik az egyház lényegéhez. Az egyházfegyelmi eljárás nem büntetés, nem megtorlás, nem bosszúállás, mint a világi igazságszolgáltatásban. Mivel az egyházfegyelem mindenkor szolgáló jellegű és szeretettel telített munka kell, hogy legyen.

Ki gyakorolja az egyházfegyelmet?

Nem egyes emberek, papi osztály, hanem az egész gyülekezet illetékes az egyházfegyelem

gyakorlásában (Igehely: *I. Korintus 5:2,9-13*). Az egyházfegyelmi eljárás tulajdonképpen az egyén konokságával kezdődik, mert, ha valaki a négy szemközti vagy hatszemközti intésre megbánja a bűnét, akkor az eljárásnak is meg kell szűnnie. A fegyelmezés végső állomása a kizárás. Ennek két állomása van:

1. Amikor a gyülekezet az Úrvacsorázók közösségén kívülre helyezi a tévelygőt.

2. Amikor a gyülekezet közösségén kívülre helyezik a tévelygő bűnöst.

Itt meg kell jegyezni, hogy végső kizárás nincs, mert lehetséges az újra felvétel nyilvános bűnvallás után (Igehely: *János 20:23 és II. Korintus 2:5-10*). Különbséget kell tenni nyilvános és titkos bűnök között. A titkosakat titkosan, a nyilvánosakat nyilvánosan kell kezelni.

Sajnos vannak olyan vélemények, hogy a liberalizmus, álszeretet, áltestvériség nevében ellenzik az egyházfegyelem gyakorlását, pedig ez teljesen írássellenes. Sőt, maga az egyház köteles őrködni az egyház szentsége és tisztasága fölött.

Végül én is szeretnék egy kérdést feltenni, válaszolja meg mindenki lelkiismerete szerint. Milyen az az egyház, ahol nem gyakorolják az egyházfegyelmet?

*Felhasznált irodalom: Dr. Sebestyén Jenő,
Dogmatikai jegyzetei.*

Mondik László

A gyerekek igazságtalan ingerlésének hét módja

7 способов несправедливо раздражать детей

„Ti is atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint”. Ebben a kifejezésben egyesül az a két elv, amelyet a neveléssel kapcsolatosan az Újszövetség legismertebb helyeként tartunk számon: nevelési módszereink a gyerekeket elkeseredést és dühöt sodorhatnak. Idővel a gyerekek ingerlésében odáig juthatunk, hogy a düh lesz az egyedüli és elkerülhetetlen válasz minden nevelési módszerünkre. Meg fogok nevezni néhány olyan módszert, amely a gyerekekből ingerültséget és megkeseredést válthat ki.

Jólneveltség helyett szentség

A megkeményedés és a keserűség annak a következményei is lehetnek, hogy a gyermeket arra tanítják, hogy jól nevelt legyen, ahelyett, hogy a szív szentségére okítanák. Nekünk néha az is elégséges, hogy a gyerek kívülről nézve rendesen viselkedjen, és nem törekszünk arra, hogy a szíve mélyén a szentségre törekedjen. A figyelem központjában a rossz viselkedés áll, nem pedig a bűnös szív, amely az oka mindennek.

Előbb vagy utóbb mindez kiábrándultsághoz és elégedetlenséghez vezet, mivel ezek a gyerekek tisztában vannak azzal, hogy egy olyan nem megfelelő viselkedési forma felöltésére biztatják őket, amelyet addig nem tudnak betölteni, míg szívük meg nem változik. Az a tény, hogy következetlenséget látnak Biblia tanítása és a mi útmutatásaink között, a gyerekeket dühössé és kiábrándulttá teszi.

Kedves szülők, ne elégedjétek meg azzal, hogy a gyerekek rendesen viselkednek, – imádkozzatok megszenteltségükért, hogy példás magaviseletük az újjászületett szív eredménye legyen. Neveljétek őket az evangélium kívánalmai szerint, és azokat helyezték eléjük, ahelyett, hogy ingerelnétek őket igazságtalan és teljesíthetetlen követeléseitekkel.

Tim Challies nyomán

Fordította: Pápai Ernő

«Отцы, не раздражайте ваших детей, чтобы они не отчаивались, но воспитывайте их в учении и наставлении Господнем». В этой фразе сочетается два самых известных отрывка из Нового Завета о воспитании детей и дается серьезное предостережение родителям: наше воспитание может привести к огорчению и гневу детей. Порой можно так рассердить ребенка, что гнев — это единственно подходящий и неизбежный ответ. Я назову несколько способов, как родители могут вызывать у детей подобного рода раздражение и уныние.

Порядочность вместо святости.

Ожесточение и огорчение может быть следствием того, что ребенка учат быть добрым, а не святым, и больше заботятся о его хорошем поведении, а не о святости его сердца. Нам бывает вполне достаточно того, что ребенок с виду порядочный, а не святой внутри. В центре внимания оказывается плохое поведение, а не грешное сердце, которое является его причиной и которое находит радость в таком поведении.

Рано или поздно это приводит к разочарованию и недовольству, так как дети осознают, что их призывают соответствовать нереальному стандарту поведения, стандарту, которого не достичь, пока не переменится их сердце. То, что они видят несоответствие между учением Библии и нашими наставлениями, вызывает у детей гнев и отчаяние.

Родители, не довольствуйтесь тем, что дети хорошо себя ведут, — молитесь об их святости, чтобы их примерное поведение происходило из преображенного сердца. Наставляйте их с помощью Евангелия и указывайте на него, вместо того чтобы раздражать их несправедливыми и невыполнимыми требованиями.

Оригинал: Tim Challies

Перевод: Help for Heart.

Чи воскрес Ісус для вас особисто?

Івана 11:25

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Сьогодні ми маємо найбільше свято для християн. Та подія, яку ми святкуємо, є центральною та самою визначною для всіх нас. Апостол Павло писав: «Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!» Якщо не було б воскресіння Ісуса, то не було б взагалі церкви та християн. Про що можна розповідати людям, якщо б Ісус не воскрес? Для чого належати до церкви, якщо не відомо, чи буде воскресіння для життя вічного, чи не буде? Проповіді були б просто пустими і ні про що. Наша віра була б пустою. Без воскресіння Ісуса ми не мали б жодної надії на життя вічне.

Саме тому, ця подія з воскресінням Ісуса є центральною для всього християнства. Саме воскресіння Ісуса змінило все, і в першу чергу апостолів та послідовників Ісуса, які бачили на свої очі воскреслого з мертвих Господа. Вони були впевнені, що смерть – це ще не кінець, що є щось набагато краще та прекрасніше після нашого земного життя. І саме про це апостоли ішли та розповідали по цілому світу. Всі проповіді апостолів було саме про воскреслого Ісуса. Вони не розказували про своє життя, не розповідали про моральні правила чи ще щось подібне. Де б вони не були – вони скрізь говорили про воскреслого Ісуса, про перемогу над смертю та про життя вічне.

Ми святкуємо воскресіння Ісуса лише раз у рік, хоча в перших християнських громадах згадували про воскреслого Ісуса щонеділі. Ми звикли вітати один одного лише раз у рік словами «Христос воскрес», але у перших церквах вітали так завжди і то з великою радістю в серці. Для людей в наш час це свято більш традиційне і більшість у нашій країні приходять у церкву лише раз на рік саме в цей день. Проте, тодішні християни не пропускали жодної нагоди, щоб ще і ще послухати про воскреслого Спасителя.

На жаль, у наші дні це свято обросло купою непотрібних обрядів та традицій. І на жаль, більшість людей приділяють увагу саме матеріальним речам, пов'язаним з цим святом, аніж духовним. Величезна кількість людей зайнята приготуванням святкового столу, замість того, щоб приготувати свою душу. Купа людей зайнята прибиранням домівок, миттям,

чищенням, замість очищення свого серця від гріха. На ринках та в магазинах величезна кількість людей купляє нову одягу, взуття, щоб у всьому новому піти у церкву, щоб там потім похвалитися хто що купив. Але дуже мало людей піклується про чисту одягу праведності, яку можна мати тільки від Господа.

Є ще інша проблема, пов'язана з цим святом. Як думаєте, чому люди, які роками не ходять в жодну церкву, раз у рік все ж стараються піти туди на Пасху? Багатьох приємно чути, що Христос воскрес, значить і ми воскресемо. Величезна кількість людей втішає себе цим твердженням і думають, що Господь, якщо ми були раз у рік в церкві, просто зобов'язаний буде воскресити всіх нас. Але питання, яке я хотів би задати для всіх вас, і яке має тривожити нас: чи воскрес Ісус для мене особисто? Чи помер Він за мене особисто і чи воскрес Він для мене?

Всі ми знаємо про ті події, які відбувалися під час Його воскресіння. Щороку ми читаємо з Біблії одні і ті самі тексти про жінок, які прийшли до гробу, де був похований Ісус, читаємо про камінь, який був відвалений і про сторожу військову, яка втекла. Ми знаємо з Євангелій, що гріб, де положили тіло Ісуса виявився пустим. Ми читали про ангела, який сказав, що нема більше Ісуса у гробі, Він воскрес. Згодом воскреслий Ісус з'явився Марії Магдалині, потім апостолам, які дивувалися з такого надзвичайного чуда. Ніхто навіть уявити не міг, як може людина бути мертва, а потім стати живою. Самі учні Ісуса спочатку сумнівалися, але коли Ісус став перед ними живий, коли вони могли торкнутися тіла Господа, ран на Його руках, тоді всі сумніви пропали. Перед ними був живий Господь, їхній Вчитель та Брат.

Згодом, ці послідовники Ісуса, свідки Його воскресіння (апостол Павло пише, що таких свідків було більше 500), всі вони йшли по цілому світу та всім розповідали те, що бачили. Розповідали про воскресіння, яке люди можуть мати через Ісуса. Розповідали про спасіння та прощення гріхів, яке Ісус здобув для нас через Свою смерть на Голгофі. Також розповідали про відкриті двері до життя вічного, яке можуть мати тільки ті, хто належить Господу та приймає Його як свого Спасителя.

Як ви думаєте, чи багато людей повірили, що Ісус справді воскрес? Чи багато людей в той час шукали воскреслого Ісуса? Чи багато людей раділи з того воскресіння? Насправді, величезна кількість людей в той час, навіть серед Божого народу, не дуже переймалася цим питанням. Фарисеї, книжники та священники робили все

можливе, щоб знищити Ісуса та Його послідовників. Люди, які називали себе народом Божим, аж до сьогодні не всі приймають того Месію-Ісуса, вони чекають якогось іншого.

Чому я про це розповідаю? Знаєте, величезна кількість людей у наш час називає себе християнами, біля 2 мільярдів, всі ці люди сьогодні вітають один одного прекрасними словами: «Христос Воскрес», інші відповідають: «воістину воскрес», але чи багато з цих людей справді вірять у воскреслого Господа Ісуса? Чи багато людей по справжньому приймає Ісуса як свого Спасителя? Чи багато людей саме в Ісусі шукають порятунку та прощення гріхів? Чи багато вірять, що Ісус помер за їхні особисто гріхи? Чи багато вірять, що Ісус воскрес для мене особисто?

Сьогодні всі вітаються «Христос Воскрес», але для більшості це пусті слова, які нічого не дають. Демони також вірять та знають, що Ісус воскрес, але це абсолютно нічого не значить для них. Я читав статистику, що 30% людей у Росії, які називають себе православними взагалі не вірять у існування Бога. Величезна кількість людей сьогодні також ідуть до церкви, але Христове воскресіння абсолютно нічого не значить для них. Ісус не помирав для всіх людей. Його воскресіння також було не для всіх людей.

У нашому тексті, який ми прочитали дуже гарно написано. Ісус називає Себе воскресінням і життям. Тільки ті люди, які належать Господу, для яких Ісус є Спасителем та Братом, тільки ті люди можуть мати через Нього і воскресіння до життя вічного. Апостол Іван у своєму листі також написав вражаючі слова: «Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1Іван.5:12). Якщо ми не маємо єдності з нашим Господом та Спасителем, якщо Ісуса нема в нашому серці і ми не живемо з Ним кожен день нашого життя – апостол Іван пише, що такі люди не будуть мати життя вічного.

Ісус сам також дає нам розуміти, кого Він воскресить до життя вічного: «Оце ж воля Того, Хто послав Мене, щоб з усього, що дав Мені Він, Я нічого не стратив, але воскресив те останнього дня. Оце ж воля Мого Отця, щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, і того воскресу Я останнього дня» (Іван.6:39,40).

Ісус прийшов у цей світ, щоб взяти на Себе гріхи Своїх людей. Він прийшов, щоб померти за наші провини, а нам дати оправдання та життя вічне. Бог-Отець прийняв цю жертву і воскресив Ісуса на третій день. Він також обіцяє прощення та воскресіння всім тим, хто довірилися Господу та приймають спасіння в Ісусі Христі. Саме тому важливе питання, яке

відноситься до сьогоднішнього свята: чи належимо ми Господу, чи віруємо в Нього як нашого Спасителя і чи довірили наше життя в Його руки?

Є одна історія про короля, який був смертельно хворий і вже чекав свого часу. Одного дня він покликав до себе шута і хотів якимось чином втішити себе. Але той шут запитав короля: «Чи знає він, куди іде і що буде потім? Чи приготувався король до такої подорожі? Чи знає король, хто зустріне його по той бік?» Король не зміг відповісти на ці питання. Тоді шут каже йому: «Ти помираєш і не знає, що з тобою буде далі? Ти абсолютно не готовий до такої подорожі? Ти навіть не знаєш, хто зустріне тебе там? Тоді у нашому королівстві найбільшим шутом та блазнем являюсь не я, а ти, королю».

Якщо ви не покладаєтесь на Ісуса, якщо не маєте тісних стосунків з Ним, якщо не зовсім вірите, що Він прийшов для того, щоб померти і воскреснути для вас особисто – тоді, що ви святкуєте сьогодні? Христос то воскрес, але чи воскрес Він для вас особисто? Чи вірите ви, що це воскресіння має якесь значення не тільки для цілого світу, але в першу чергу для вас? Поміркуйте над цими запитаннями, щоб у вас справді був привід святкувати це свято, щоб це була радісна подія для вас особисто, а не просто традиційне свято. Нехай Господь дасть всім нам віру та прийняття Ісуса, як нашого Господа та Спасителя, який прийшов у цей світ грішників спасти, в тому числі мене і вас. Амінь.

Славик Мурза

Ki volt Matthew Henry?

Kedves olvasó! Manapság már Kárpátalján is egyre gyakrabban lehet hallani Matthew Henry (ejtsd: Mettyú Henri) nevét. Angol puritán volt, aki Észak-Angliában a walesi határhoz közel élt. Élete fő műve a teljes Biblia magyarázata, ami mindmáig a legjobb kommentárnak számít. Ezért idézik a lelkészek annyit. Jellemző, hogy magyar nyelvre nem fordították le. De ettől függetlenül számos magyar lelkész használja és elterjedőben van. Matthew Henry életrajzát úgy mutatjuk be, mint ahogy legutóbb Szikszai György életrajzát, mert református hitünk nagyjai űk, akiket ismerni minden református ember kötelessége. Angliában a reformációt a király indította, ezért olyan is lett. Egy protestáns egyház félúton a római és a református hit között, aminek a feje a mindenkori angol király. Jelenleg II. Erzsébet. De ezzel nem értett egyet mindenki. Akik az anglikán egyházat a római egyház dolgaitól megakarták szabadítani, tisztítani azok voltak a puritánok. Erre utal az elnevezés is, a tisztításra. Később egyszerű, dísztelen jelentést kapott a szó értelme. Az angol király egy rendelettel kiszorította őket az anglikán egyházból. Olyasmi volt ez, mint Kárpátalján az úgynevezett hűségnyilatkozat 2006-ban. Csak itt tömegekről volt szó. Lássuk hát az életrajzát, hogy tudjuk kiről van szó, ne csak halljunk róla.

„Másfél hónappal Matthew Henry születése előtt - ami Wales-ben, Escode birtokon, Flint-shire-ben történt 1662-ben - édesapja, Philip Henry megfosztatott kétezer más lelkészársával együtt anglikán egyházi tisztétől. Ezek az emberek voltak azok a szakadárok, akik elvetették az új Act of Unity feltételeit és elutasították Erzsébet királynő Book of Common Prayer-jének aláírását.

Charles Stuart (vagy Stuart Károly), akit 1660-ban II. Károly néven lépett a trónra, mindent megtett, hogy megnehezítse a szakadárok helyzetét. Csak Mrs. Henry szerény hozományának volt köszönhető, hogy férje tovább tudta folytatni lelkészi hivatását. Matthew, második fiúk, habár beteges gyermeknek bizonyult, lelkiekben nagyon erős volt: azt mondják, hogy három éves korában már hangosan fejezeteket olvasott a Szentírásból. Maga Matthew megterését 1672-re teszi, mikor alig érte el a tízéves kort.

Matthew-t tehetséges apja oktatta más tanítók segítségével,

míg a fiú el nem érte a tizennyolc éves kort. Azután tanulmányait két csodálatos teológus szárnyai alatt folytatta, - Thomas Doolittle és Thomas Vincent - az Eanslingtoni Akadémián (a szakadárok elvesztették bizalmukat a két ősi egyetem, Cambridge és Oxford iránt). Az üldözések arra kényszerítették az Akadémiát, hogy máshová költözzön. Ekkor Henry hazatért, megértve azt, hogy esélye, hogy felkérjék lelkészi szolgálatra, nagyon kicsi.

Elhatározta, hogy hivatalos tisztviselői tevékenységet fog folytatni. Így lett jogász Grace Inn-ben, Londonban. Feltűnő emlékezőtehetsége és csodálatraméltó ékesszólása hozzájárult

karrierje növekedéséhez. Mindezek mellett megmaradt meggyőződéses puritánnak.

Összegyűjtötte barátait az imádsághoz és a Biblia tanulmányozásához, ugyanakkor a két legnagyobb londoni igehirdetőtől - Edward Stillingfltt-től és John Tillotson-tól - tanulta az igehirdetés művészetét. 1687-ben, amikor huszonöt éves volt, egy csoport londoni lelkész kézzrátétellel beiktatta, ami után a Liverpool melletti Chester presbiteriánus gyülekezet meghívta lelkészének. Ott szolgált 1712-ig, amikor a London melletti Chackne Silver Street-i gyülekezetének élére került. Két évvel később, ötvenkét éves korában halt meg.

Chester-i lelkészsége alatt kezdte Matthew Henry megírni hét kötetes kommentárját a teljes Szentíráshoz, amelynek köszönhetően nevééről megemlékeznek napjainkban is. Befejezte az Ószövetséget, az evangéliumokat és a Cselekedeteket, a többi barátai állították össze halála után. Wilber Smith úgy jellemezte munkáját, mint a „legkegyesebb kommentárt, amit valaha írtak”. Az egykötetes, rövidített változata hárommillió szót tartalmaz. A hétkötetes változat három évszázada mindennapi hasznára van a keresztyén világnak. Azt mondják, hogy George Whitefield négyszer olvasta el élete folyamán ezt a kommentárt.”

Az idézet Pápai Ernő fordításából van az Istennel való közösség titka c. könyv előszavából

Opeinde–Fríz testvéri kapcsolat

Isten kegyelméből két éve egy református nemzetközi konferencián vettünk részt a feleségemmel, mint az egyházunk küldöttei. A tanulás mellett utunk fő célja a kapcsolatépítés volt. A zsinatunk is ezzel bízott meg minket. Hozzánk hasonló népegyházi keretből igei okok miatt kivált református közösségeket kerestünk. Egyik barátunknál voltunk elszállásolva Frízföldön. Ugyanazon a földön, ahol a hittanosaink által tanult Bonifácus is hirdette az igét. (Mártírhalálának emlékhelyét ma emlékmű őrzi nem messze Opeindétől.)

Barátaink elvittek egy vasárnap a képen látható templomba,

Opeinde városkájába (A leégység Holland tartomány határos az Északi-Jeges-tengerrel.)

Az idő tájt 80 fős gyülekezet (ma 90) nagyon jól fogadtak minket. Testvérként kezelték, a presbiterék és

diakónusok behívtak kávézni, ismerkedni, beszélgetni. Az alkalom előtt pedig a gyülekezeti tagok közül jó néhányat bemutatnak. Érdeklődésük a gyülekezetnek, hogy nagyrészt azokat az énekeket éneklük, mint mi. Dél előtt

orgona kíséri, de délután a kátés istentiszteleten (ott még mindig az van délután, ahogy régen nálunk is volt – erre utal a Heidelbergi Káté 52 úrnapijára való beosztása) harsonával kísérik az énekeket. Genfi zsoltár harsonakísérettel – nagyon szép volt. Ami megfogó volt még a számomra, hogy délelőtt és délután ugyanannyin voltak istentiszteleten. A képen látható a táblán a 20. Úrnapija felirat, tehát kátés istentisztelet.

Beregújfaluban például este már csak fele annyian vagyunk a bibliaórán. Igaz, hogy a fiatalok, sokat tesznek a létszám terén, de azért a felnőttek közül is azért jócskán szoktak hiányozni. A frízeknél a négyéves kislánytól és kisfiútól a nyolcvanéveseken át, egészen az idős tolszékesig még mindenki ott volt. Igaz, hogy nem olyan rég még Beregújfaluban is a legidősebb egyháztagunk (Puskás Jolán néni) két mankóval jött, de akkor is ott volt az istentiszteleten. Jó volt látni, hogy milyen szívesen jönnek az alkalmakra a fríz reformátusok. A két alkalom között rövid ebéd, majd csupán fél óra pihenő volt. De az ebédnél megbeszéltük az igét, bibliát olvastunk, elolvastuk a textust még egyszer, imádkoztunk. Pont úgy, mintha csak a Szikszai Keresztyén Tanításokat láttam volna megfilmesítve, annyi különbséggel, hogy az mai volt és élő.

Ahogy hazajöttünk Hollandiából ezt rögtön mi is bevezettük: étkezésnél Bibliát olvasunk és imádkozunk minden alkalommal. Érdekes, hogy valahogy nem lett tőle kevesebb időnk – igaz, hogy van olyan,

amikor rohanni kell valahova, de ha este vagyunk együtt, akkor az esti közös étkezésnél vesszük elő a Szentírást.

Amikor ebben a gyülekezetben voltam, úgy éreztem, hogy a két gyülekezet hasonló és jó lenne valamilyen kapcsolatot építeni a kettő között.

Tavaly ősszel sikerült újra elmenni egyrészt baráti látogatásba, másrészt hivatalos egyházi küldöttként, zsinati felhatalmazással, hogy a két gyülekezet között és ennek mentén a két egyház között kapcsolatot építsünk. Itt már hivatalos tárgyalásokra is sor került. De a legjobb rész mégis az volt, hogy a barátaimmal elmehettem megint a gyülekezetbe két alkalomra. Istentisztelet után már kivetítő bemutatkozásra is sor került.

Beszéltem az itteni reformátusság kialakulásáról, arról hogy 12 éve Isten hogyan indított annyi lelkészt és presbitert a reformációra és a végén hogy maradtunk csak 6 lelkész és kb. 15 presbiter.

Beszámolóm nagyobb része arról szólt, hogy Isten mennyi örömet ad egy ilyen kis közösségbe, hogyan éljük mi itt meg Kárpátalján az Evangéliumi Református Egyházban a hitünket, hogyan járunk össze konferenciákra, közös lelkésznapokra, gyűlésekre, milyen az egyházi élet egy kis, konzervatív, biblikus református gyülekezetben. Mennyi eredménytelen próbálkozás volt a misszióra és hogy mi mennyire örülünk annak a kevésnek is, amit Isten a misszió mezején, mint gyümölcsöt ad

nekünk – bár sokan azt mondják, hogy nálunk nincs misszió. De még mindig jobb, mint ha azt mondanák, hogy van és közben nem lenne. Persze beszéltem nekik a kárpátaljai magyarság életéről, szokásairól valamint a közös múltunkról. Magyar népünk letehetősebb lelkipásztorai, az első nemzedékek idején Hollandiában tanultak. Hollandok alapították a református iskolákat, ahol kis egyházunk lelkipásztorai

is tanultak és hollandok indították el a presbiterképzéseket, amiken a mi férfaink is megtanulták, hogy a presbiter kezébe nem

csak a lapát való, hanem a Biblia is, hogy nem csak mestermunkát kell végezni, de családlátogatást, lelkigondozást és egyházfegyelmet is. Mert ez mind pásztori munka. A református gondolkodás szerint nem csak a lelkész a PÁSZTOR, hanem a presbiterék is pásztorok, és a diakónusok is. Együtt vagyunk a nyáj pásztorai. Vetítettem képet arról, hogy néz ki a beregújfalui imaház, gyülekezet – mármint az evangéliumi református. Vetítettem képek a házainkról, utcáinkról és az itt élő népekről, gyermekmissziós tevékenységeinkről és gyülekezeti életünkről is.

Tóth Zoltán
Ev. Ref. lelkipásztor

Füle Lajos: Az eltemethetetlen

*Temették ólom-csüggedésbe,
hitetlenség gyolcsába rakva
a félelem sivatagába.
Harmadnapon feltámadott!*

*Temették tornyos templomokba,
szertartások gyolcsai közé,
imákból készült szemfedője.
Harmadnapon feltámadott!*

*Temették ideológiákba,
tagadás útszéli árkába,
tudomány sziklái alá.
Harmadnapon feltámadott!*

*Temették gyilkos hitvitákba,
szent háborúk szennyes vizébe,
sötét élet-cáfolatokba.
Harmadnapon feltámadott!*

*Temetgetik ma is... Hiába.
Nem rejti el se föld, se ég már,
szív bűne, vagy ész érve, semmi,
mert Ő MAGA AZ ÉLET!*

Heti alkalmaink

Kedd

15:30 – hittan

18:00 – imaközösség

Szerda

18:00 – bibliaóra (Nagybereg)

Csütörtök

19:00 – istentisztelet, imaközösség

Péntek

14:30 – ifjúsági alkalom kisebbeknek

16:00 – káté

Szombat

10:00 – gyerekmisszió (Beregszász, kéthetente)

Vasárnap

10:30 – istentisztelet

16:00 – bibliaóra (Nagydorony, kéthetente)

19:00 – bibliaóra

Üzenet

Keresztyén folyóirat

Szerkesztő: Molnár Ferenc

Lektorálták: Tóth Zoltán, Mondik László, Pápai
Erő, Máté Erika, Molnár Krisztina

Kiadja

**Beregújfalui Evangéliumi Református
Egyház**

Elérhetőségeink

E-mail: tothzoltanberegujfalubol@gmail.com

mferi88@kmf.uz.ua

Skype: toth.zolti

Tel.: Life: 063 07 66 723

MTS: 099 95 86 008; 0955013184

www.evrefberegujfalu.wordpress.com